

ud fra den ærede Ministers Beregning, turde det virkelig vise sig, at det vil blive en ikke ganske ringe Forøgelse, som netop Aliteierne ville faae efter Lovforslaget i Sammenligning med den nuværende Tingenes Tilstand. Efter Lovforslaget, som det foreligger, vil ganske sikkert de private Lodsseieres Bidrag blive flere Gange fordoblet. Dette troer jeg altsaa virkelig taler for, at man bør vise Moderation, og jeg gjentager, at der her kun er Tale om en Forhøielse af maaffee 1,000 Rb. eller saa omtrent for en Amtscommune; det er da det Høieste, og jeg troer, som sagt, ikke, at dette er en Gjenstand af den Betydning, at man for den Sags Skyld skulde paatrykke Loven det Stempel, som den maaffee vil faae i de paagjældende Egne, nemlig Stempel af Haardhed mod de Paagjældende. — De øvrige Forslag, som Udvalget eller dets Fleertal har stillet, har den ærede Minister, som jeg før tillod mig at bemærke, enten tiltraadt eller i alt Fald udtalt sig om paa en saadan Maade, at han ikke har reist nogen Modstand imod dem, og det er derfor overslødigt for mig videre at dvæle ved den. Kun med Hensyn til Forslaget under Nr. 9 til § 10 bemærkede den ærede Minister, at han ikke kunde finde det helbigt, at man ikke vilde forbre Eenstemmighed hos Sandflugtscommissionen for, at der kunde ydes en privat Eier af en Grund, hvor der var opstaaet ny Sandflugt, Bistand. Den ærede Minister sagde, at han maatte see en Betyggelse deri, at Commissionen var enig. Jeg havde troet, at den ærede Minister saavel som Staten væsentlig maatte see en Betyggelse deri, at Statsmagtens Repræsentant i disse Forhold, nemlig Altitinspecteuven, skulde give sit Samtykke; det forekommer mig, at det fornemmelig er til denne Mand Staten, maa sætte sin Vid. Forvrigt troer jeg heller ikke, at man behøver at nære nogen stor Frygt for, at der hos Sandflugtscommissionens communale Medlemmer vil være nogen letsinbig Tilbøielighed til at gaae ind paa, at den paagjældende Strækning skal blive indtagen under offentlig Fredning og Tilshyn. Det maa jo nemlig erindres, at dette kan medføre Udgifter for Communen, og det turde da vel antages, at de communale Medlemmer ville have et

aaent Die for denne Side af Sagen, saaledes at de ikke lade sig overvælde af deres Medfølelse for den Private og derved bevæges til at føre større Byrder over paa deres Commune. Hvad de af forskjellige Mindretal stillede Forslag angaaer, da skal jeg ikke videre udtale mig om Hovedforslaget, det nemlig, som gaaer ud paa, at der skal sættes „Altitog“ istedetfor „Commune“. Jeg kan ikke troe andet, end at de Grunde, som ere blevne gjorte gjældende her i Salen, i og for sig maa vise, at der lader sig anføre ikke saa Lidet mod det ærede Mindretals Opfattelse og Ansæt i denne Henseende, saa at dette i alt Fald maa gjøre de ærede Medlemmer betænkelige ved at ville ved deres Stemmegivning give et Forslag Medhold, der i alt Fald vil udsætte hele Sagen for at komme til at strande, strande paa den Modstand, som ganske sikkert vil blive reist fra det andet Things og Regjeringens Side. Med Hensyn til de Mindretalsforslag, der ere stilledes til § 19, er jeg naturligviis endnu mindre end den høitærede Minister saghyndig, og naar den ærede Minister ikke troer, at der er nogen Betænkelighed ved Forslaget under Nr. 11, som gaaer ud paa, at det kan tillades Eiere af Altitloddet, der ere underlagte det Offentliges Tilshyn, naar Altitinspecteuven tilliger Sandflugtscommissionens Beslutning, at laade Jaar gaae løse der i Tidrummet fra 1ste November til 1ste April, saa skal jeg heller ikke udtale mig derimod. Smidertid kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning med Hensyn til Forslaget under Nr. 10, at jeg, uagtet jeg ikke er saghyndig, hvad Altitvæsenet angaaer, dog kjender saameget til Hunde og til den Skade, som disse kunne gjøre paa andre Steder end i Altit, ved at kradsse og røde i Jorden, at jeg ikke kan nægte, at der forekommer mig at være Sandhyndighed for, at Hunde ogsaa maae kunne gjøre Skade i Altit, og derfor vil jeg ikke kunne tiltræde dette Forslag. Hvad Forslagene med Hensyn til Mulctier angaaer, da har det vist sig, hvorledes der er forskjellige Meninger, ikke blot indenfor selve Udvalgets Grændse, men ogsaa her i Thinget mellem Medlemmerne og den ærede Minister om, hvilket af de to Forslag under Nr. 12 og 13 der maatte være at foretrække. Jeg tager